

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.155 van 5 februari 2002
in de zaak A. 48.896/XII-316.**

In zake : Ruben LABAERE,
 die woonplaats kiest bij
 advocaat E. HAEGEMAN,
 kantoor houdende te MARKE-KORTRIJK,
 Bergstraat 91

tegen :

het Gemeenschapsonderwijs.

D E R A A D V A N S T A T E, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Ruben LABAERE op 30 oktober 1992 - vertegenwoordigd door zijn vader Emmanuel LABAERE en thans meerderjarig - heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van :

- 1° de beslissing van 24 juni 1992 van de delibererende klassenraad van het eerste jaar van de tweede graad, studierichting economie - moderne talen, van het Koninklijk Atheneum te Menen, “waarbij aan [verzoeker] een C-attest werd toegekend (terwijl het een A-attest had moeten zijn)”;
- 2° de beslissing van 1 september 1992 van dezelfde klassenraad waarbij voornoemde beslissing wordt gehandhaafd;
- 3° de beslissing van 18 september 1992 van de lokale raad nr. 321 van de scholengroep Menen om de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door auditeur
R. VAN DER GUCHT;

Gelet op de beschikking van 7 mei 1996 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gezien het verzoek van de verzoekende partij tot voortzetting van de procedure;

Gelet op de beschikking van 13 november 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad G. VAN HAEGENDOREN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. RIBBENS, die loco advocaat E. HAEGEMAN verschijnt voor verzoeker, en van advocaat V. DE GREEF, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd R. VAN DER GUCHT;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden samengevat als volgt :

1. Tijdens het schooljaar 1991-1992 volgt Ruben LABAERE het eerste jaar van de tweede graad ASO, studierichting economie-moderne talen, aan het Koninklijk Atheneum te Menen.
2. De delibererende klassenraad van het eerste leerjaar van de tweede graad economie-moderne talen beslist op 24 juni 1992 een C-attest toe te kennen. Op 30 juni 1992 wordt hiervan proces-verbaal gemaakt.
3. Met een brief van 4 juli 1992 deelt Emmanuel LABAERE aan de directeur zijn bezwaren mee tegen de beslissing van de klassenraad.
4. De directeur bevestigt met een schrijven van 6 juli 1992 zijn reeds mondeling medegedeelde beslissing om de delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen.

5. Op 1 september 1992 komt de delibererende klassenraad opnieuw samen en beslist hij om het op 30 juni 1992 aan verzoeker toegekende C-attest te handhaven. De beslissing wordt dezelfde dag per brief aan de ouders van verzoeker medegedeeld.

6. De ouders van verzoeker vragen daarop per brief van 7 september 1992 de bijeenroeping van de beroepscommissie.

7. De beroepscommissie komt samen en na de vader van verzoeker te hebben gehoord adviseert zij op 17 september 1992 het volgende :

“1° De beroepscommissie heeft het rapport van de leerling in kwestie en de notulen van de diverse vergaderingen van de klasseraad geanalyseerd en stelt vast :

- dat er geen fouten gemaakt werden in de beroepsprocedure zoals die bepaald is in de bovenvermelde schoolreglementen,
- dat de verzoekers de kans gekregen hebben alle documenten in te zien die betrekking hebben op de schriftelijke examens, en alle officiële stukken te bekijken die behoren tot het leerlingendossier van Ruben Labaere,
- dat het geheim van de delibererende klasseraad inzake de beraadslaging en de stemming niet geschonden werd,
- dat er geen onwettigheden werden begaan,
- dat de examenresultaten in redelijke verhouding staan tot de schriftelijke examens,
- dat er door de klasseraad in toepassing van punt 3.3. van het Schoolreglement voor het K.A. Menen geen waardecijfers opgeteld werden, noch resultaten werden vergeleken,
- dat de beslissing van de delibererende klasseraad redelijk is gezien het aantal onvoldoendes op eindproeven (5 op 12 vakken), en dit terwijl volgens punt 3.2.2. van het Schoolreglement uitdrukkelijk is gesteld dat voor deelproeven 'het cijfer 5 als nipt voldoende wordt beschouwd' en volgens punt 3.2.2. dat voor eindproeven 'minder dan 50 onvoldoende is',
- dat in de loop van het schooljaar door de betrokken leerkrachten in het rapport reeds werd gewezen op enkele tekorten en op een achteruitgang in inzet vanwege de betrokken leerling, en dat de ouders hiervan op de hoogte gebracht werden door middel van agenda, oudercontacten, en telefonische meldingen,

2° De Beroepscommissie is van oordeel, rekening houdend met de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen in verband met de discretionaire bevoegdheid van de delibererende klasseraad, die immers de overgang naar een volgend leerjaar betreft, op grond van de behaalde resultaten en commentaren zoals ze in het rapport vermeld staan,

alsmede op grond van de verslagen van de klasseraad, dat de delibererende klasseraad van 24 juni 1992 geldig kon besluiten dat Ruben Labaere niet geslaagd is voor het schooljaar 1991-1992 en dat derhalve aan hem een C-attest toegekend wordt.

DERHALVE : DE BEROEPSCOMMISSIE ADVISEERT DE LOKALE RAAD NR. 321 TOT HET NIET OPNIEUW DOEN SAMENKOMEN VAN DE DELIBERERENDE KLASSERAAD INZAKE RUBEN LABAERE.”.

8. De ouders van verzoeker worden per schrijven van 18 september 1992 van de afgevaardigd-bestuurder als volgt op de hoogte gebracht van de beslissing om de delibererende klassenraad niet opnieuw te laten samenkomen :

“Op grond van art. 67 en 69 van het Besluit van de Vlaamse Executieve dd. 13 maart 1991,

van art. 16 tot 23 van het Schoolreglement ARGO/JW/N-91-07, dd. 23 maart 1991 alsmede van punt 3.4.2. van het Schoolreglement van de Lokale Raad nr. 321 voor het Koninklijk Atheneum Menen, zoals dat werd vastgesteld op 03 juli 1991,

en gelet op het feit dat de Beroepscommissie reglementair werd samengesteld ingevolge de beslissing 1992/029 van de L.R. nr. 321 van 07 september 1992 en uit voldoende personen bestond om geldig te kunnen beraadslagen en advies uit te brengen,

tevens gelet op het advies dat de Beroepscommissie op 17 september ‘92 heeft uitgebracht,

heeft de Lokale Raad nr. 321 beslist de delibererende klasseraad van het eerste leerjaar van de tweede graad, Economie/Moderne Talen, NIET opnieuw te doen samenkomen inzake de toekenning van een oriënteringsattest aan uw zoon”;

Over de ontvankelijkheid van het beroep.

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie opwerpt dat verzoeker in gebreke blijft concreet aan te geven wat zijn actueel belang is, nu hij zijn verdere studies op de gangbare wijze heeft kunnen voltooien; dat zij eraan toevoegt dat het beoogde voordeel rechtstreeks uit de vernietiging van de bestreden beslissing moet kunnen voortvloeien en dat het betrachten van een titel erga omnes met het oog op rechtsherstel voor de rechter van de rechterlijke orde van geen persoonlijk en actueel belang doet blijken;

Overwegende dat verzoeker vooreerst het belang dat hij met zijn beroep zoekt te behartigen, nergens beperkt op de wijze waarop de verwerende partij het in zijn plaats meent te mogen doen; dat hij in zijn verzoekschrift zijn belang staaft aan de hand van de “morele en materieel-financiële gevolgen” die hij ondervindt; dat hij voorts in zijn laatste memorie refereert aan “een ernstig moreel nadeel” en aan “het verlies van een studiejaar in het schooljaar 1991-92”; dat verzoeker bovendien niet, zoals de verwerende partij beweert, zijn studies “op de gangbare wijze heeft kunnen voltooien”, nu hij alleszins het eerste leerjaar van de tweede graad heeft overgedaan, en dan blijkbaar nog in een andere studierichting; dat een scholier die als niet geslaagd wordt uitgeroepen, een C-attest ontvangt en aldus een schooljaar verliest, uiteraard, alleen al moreel, een persoonlijk belang heeft bij de vernietiging van de desbetreffende beslissing; dat dit belang in beginsel

gediend blijft door de gevorderde nietigverklaring; dat verzoeker te dezen zijn belang bij de zaak behoudt; dat de exceptie verworpen wordt;

Over het voorwerp van de vordering.

Overwegende dat het beroep tegen de beslissing van 24 juni 1992 van de delibererende klassenraad zonder voorwerp is; dat de delibererende klassenraad immers nadien door de directeur opnieuw is samengeroepen om kennis te nemen van de bezwaren van verzoekers vader; dat de klassenraad dan blijkens de notulen van zijn vergadering van 1 september 1992 de eigen redenen heeft gegeven om op die datum het C-attest van verzoeker te handhaven; dat de beslissing van 1 september 1992 geen louter bevestigende beslissing is en in de plaats is gekomen van de eerste beslissing van 24 juni 1992, die uit het rechtsverkeer is verdwenen;

Overwegende dat de artikelen 64 en volgende van het besluit van de Vlaamse regering van 13 maart 1991 betreffende de organisatie van het voltijds secundair onderwijs (hierna: het organisatiebesluit) een beroep binnen de school organiseren tegen beslissingen van de delibererende klassenraad; dat dit beroep een georganiseerd administratief beroep is, dat moet worden uitgeput vooraleer de Raad van State kan worden geadieerd; dat de beslissing waarmee de desbetreffende procedure wordt afgesloten, ofwel de “definitieve beslissing ten aanzien van de betrokken leerling” van de delibererende klassenraad is (artikel 70 van het organisatiebesluit), ofwel de beslissing van de inrichtende macht dat de delibererende klassenraad niet opnieuw dient samen te komen (artikel 69, tweede lid, van het organisatiebesluit);

Overwegende dat te dezen tegen de beslissing van de delibererende klassenraad van 1 september 1992 die beroepsprocedure is op gang gebracht; dat die procedure is uitgelopen op de derde bestreden beslissing, van de lokale raad, om de delibererende klassenraad niet opnieuw samen te roepen met het oog op het nemen van een definitieve beslissing; dat met een dergelijke definitieve beslissing de delibererende klassenraad en hij alleen de tweede bestreden beslissing had kunnen herzien; dat nu hij niet opnieuw diende samen te komen met het oog op het nemen van een dergelijke definitieve beslissing, de derde bestreden beslissing de eindbeslissing is in verzoekers zaak, en derhalve de beslissing vatbaar voor beroep bij de Raad van State; dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing dus eveneens niet ontvankelijk is; dat de onwettigheden die verzoeker deze

beslissing aanwrijft echter wel in aanmerking kunnen worden genomen voor de beoordeling van de wettigheid van de derde bestreden beslissing; dat, immers, luidens artikel 5, § 1, van het organisatiebesluit de delibererende klassenraad als “enig orgaan” fungeert op het vlak van de beslissingen inzake het al dan niet geslaagd zijn van de leerlingen; dat het organisatiebesluit inzake de bekrachtiging van de studies derhalve geen bevoegdheid toekent aan de inrichtende macht zelf; dat de inrichtende macht in artikel 69 -en in artikel 66- van het organisatiebesluit wel de bevoegdheid krijgt om te beoordelen of er redenen zijn om de delibererende klassenraad opnieuw samen te roepen, zonder zich met de inhoud van de te nemen beslissing te mogen mengen; dat hieruit volgt dat wanneer bij de tweede bestreden beslissing de delibererende klassenraad onwettig heeft gehandeld, zulks voor de inrichtende macht een reden moest zijn om die klassenraad opnieuw te doen samenkomen;

Overwegende dat de inrichtende macht bij een eventuele nietigverklaring van haar beslissing opnieuw zal dienen te oordelen, overeenkomstig artikel 69, tweede lid, van het organisatiebesluit, “of de delibererende klassenraad wel of niet opnieuw dient samen te komen met het oog op het nemen van een definitieve beslissing”; dat de omvang van het door de inrichtende macht te verlenen rechtsherstel mede bepaald zal worden door de motieven op grond waarvan die nietigverklaring is uitgesproken; dat immers een nietigverklaring het gevolg kan zijn van een onwettigheid die eigen is aan het handelen van de inrichtende macht, bij voorbeeld indien de inrichtende macht beslist zonder het advies van de beroepscommissie af te wachten of zelfs maar te vragen; dat de nietigverklaring als gezien ook het gevolg kan zijn van een onwettigheid die teruggaat op de beslissing van de delibererende klassenraad; dat de inrichtende macht afhankelijk van de met het dictum van de nietigverklaring verbonden motieven meer of minder beleidsruimte heeft om de klassenraad al dan niet opnieuw samen te roepen om zijn beslissing te heroverwegen; dat om die reden hierna eerst de middelen worden onderzocht die een onwettigheid aanvoeren tegen de tweede bestreden beslissing, te weten het derde middel en het eerste en het tweede middel ten dele; dat immers indien de Raad op grond van een zodanig middel vaststelt dat de beslissing van de delibererende klassenraad onwettig is, in beginsel ook meteen is vastgesteld dat de klassenraad een nieuwe beslissing diende te nemen;

Over de beslissing van de delibererende klassenraad van 1 september 1992.

Overwegende dat verzoeker in het derde middel aanvoert dat de bestreden beslissing van de delibererende klassenraad van 1 september 1992 de rechtens vereiste feitelijke grondslag mist en willekeurig is; dat volgens verzoeker de commentaren van de klassenraad op het rapport ontbreken of nietszeggend zijn hoewel uit het schoolreglement blijkt dat deze commentaren door de school zelf als uitermate belangrijk worden beschouwd; dat de vermelding “Ruben is niet geslaagd, Hij is fel verzwakt en heeft op de laatste eindproeven onvoldoende gewerkt” op het eindrapport volgens verzoeker aantoont dat enkel rekening is gehouden met bepaalde eindproeven, in plaats van met de gegevens over het gehele jaar; dat verzoeker verder stelt dat uit een horizontale analyse van zijn uitslagen, rekening houdend met de gegevens over het hele jaar en met het feit dat het klasgemiddelde over de ganse lijn is verzwakt, zou blijken dat overeenkomstig de eigen richtlijnen van de school aan hem een A-attest moest worden toegekend;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord repliceert dat verzoeker ten onrechte stelt dat de beslissing van de klassenraad louter gesteund is op de vijf onvoldoendes op de eindproeven; dat zij verwijst naar de notulen van de klassenraad waaruit blijkt dat de slechte eindproeven onderschreven zijn door de opmerkingen op de rapporten en de opmerkingen van de leerkrachten in de notulen zelf; dat volgens haar het advies van de beroepscommissie ook alle aspecten van de zaak motiveert; dat de verwerende partij verder verwijst naar het proces-verbaal van de beslissing, de notulen van de begeleidende klassenraad tijdens het schooljaar en de contacten met de ouders via de agenda, oudercontacten en telefonische mededelingen; dat zij opmerkt dat verzoeker ter staving van zijn stelling uitgaat van een eigen “horizontale analyse” waarbij hij een gemiddelde maakt van de toegekende punten;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord dupliceert dat de in de notulen gegeven motivering onvoldoende is, dat de genotuleerde opmerking “vaste uren studie kunnen door de leerling gebruikt worden om te werken” een laattijdige remediëring is en geen motivering, dat dergelijk gebrek aan remediëring en de achteruitgang van het klasgemiddelde ervan doet blijken dat de verwerende partij in gebreke was wat begeleiding en beoordeling van haar leerlingen betreft; dat verzoeker voor het overige nog een aantal stellingen uit de notulen tegenstrijdig, oppervlakkig, nietszeggend of onbewezen noemt;

Overwegende dat verzoeker in zijn laatste memorie nogmaals de nadruk wenst te leggen op het feit dat hij bij een horizontale analyse van de punten tot een resultaat van 65,2% komt, wat in alle redelijkheid niet kan worden beantwoord met een C-attest, dat deze horizontale analyse “niet zomaar uit de lucht wordt gegrepen [doch] de correcte toepassing is van het principe vermeld op het rapport namelijk dat met alle gegevens over het jaar rekening dient te worden gehouden bij de eindbeoordeling”;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie besluit dat de beslissing van de delibererende klassenraad, op grond van vijf onvoldoendes op twaalf afgelegde toetsen en de vastgestelde negatieve evolutie van verzoeker tijdens het schooljaar, de redelijkheidstoets doorstaat;

Overwegende dat de delibererende klassenraad zich bij zijn beslissingen inzake het al dan niet geslaagd zijn van leerlingen luidens artikel 5, § 2, van het organisatiebesluit laat leiden door concrete gegevens uit het dossier van de leerling, met dien verstande dat het dossier minstens de resultaten van proeven, toetsen of examens die door de leraars van de leerling werden afgenomen en de beslissingen, vaststellingen en de adviezen van de begeleidende klassenraad bevat;

Overwegende dat verzoeker daarnaast ook het schoolreglement aanvoert en de vermelding op het schoolrapport die stelt dat de delibererende klassenraad voor zijn eindbeslissing rekening houdt met “de gegevens over het gehele schooljaar”; dat die laatst aangehaalde bepaling niet tegensprekt hetgeen uit het organisatiebesluit zo-even in herinnering is gebracht; dat die bepaling ook niet, anders dan verzoeker meent, doet “concluderen” dat van de punten voor dagelijks werk en examens voor ieder vak afzonderlijk een gemiddelde moet worden gemaakt of een zogenaamd “horizontale analyse”, evenmin overigens als enige andere bepaling van het organisatiebesluit of van het schoolreglement; dat het schoolreglement integendeel uitdrukkelijk stelt in zijn punt 3.3 “de waardecijfers worden niet bij elkaar opgeteld” en voorts dat de klassenraad tijdens zijn beraadslaging rekening houdt met de behaalde resultaten zoals ze op het rapport staan, met de evolutie in de resultaten zoals ze terug te vinden is in de verslagen van de begeleidende klassenraad en met andere belangrijke elementen zoals eventuele medische, sociale en familiale redenen; dat aangenomen mag worden dat die in punt 3.3. van het schoolreglement opgesomde gegevens (de behaalde resultaten, de evolutie in de resultaten en de andere belangrijke elementen) bedoeld worden met

de vermelding “gegevens over het gehele schooljaar” op het schoolrapport; dat het schoolreglement voorts leert dat het cijfer 5 voor dagelijks werk als nipt voldoende wordt beschouwd, dat voor examens een cijfer 50 insgelijks als nipt voldoende wordt beschouwd en dat minder dan 50 onvoldoende is;

Overwegende dat verzoeker geenszins op de door hem behaalde resultaten van proeven, toetsen of examens kritiek geeft, doch enkel de eindbeslissing in vraag stelt waarmee de delibererende klassenraad hem, op grond van de door hem behaalde uitslagen, een C-attest en geen A-attest verleent; dat voorts nergens blijkt, en verzoeker ook niet beweert, dat de delibererende klassenraad moest rekening houden met bijzondere “medische, sociale en familiale redenen”;

Overwegende dat het rapport van verzoeker, over het gehele schooljaar, voor dagelijks werk twee onvoldoendes vermeldt en tweemaal het cijfer 5, voor de eerste examenreeks één onvoldoende en één cijfer 50 en voor de tweede (eind)examenreeks vijf onvoldoendes die telkens en meestal in ruime mate onder het klasgemiddelde liggen; dat voorts op grond van die uitslagen een negatieve evolutie in de resultaten niet kan worden ontkend; dat het eventueel in gebreke blijven van de leerkrachten bij de remediëring of begeleiding van verzoeker op zijn hoogst kan betekenen dat de onderwijsinstelling schuld of mede schuld draagt aan de minder gunstige resultaten van verzoeker, maar niet dat die resultaten gunstiger worden; dat het rapport ook de mededeling bevat “Ruben is niet geslaagd. Hij is fel verzwakt en heeft op de laatste eindproeven onvoldoende gewerkt”; dat de notulen van de delibererende klassenraad van 1 september 1992 overigens ook verwijzen naar die onvoldoendes en naar de negatieve evolutie naar het einde van het schooljaar; dat die gegevens stroken met de beoordelingscriteria die de verwerende partij zich in het schoolreglement en het schoolrapport heeft opgelegd en een voldoende feitelijke grondslag vormen voor de bestreden beslissing van de delibererende klassenraad; dat overigens ook niet kan worden aangenomen dat, zoals verzoeker het stelt, die beslissing de grenzen van “alle redelijkheid” zou te buiten gaan;

Overwegende dat het derde middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede middel de schending van de formele motiveringsplicht aanvoert doordat de beslissing van 1 september 1992 van de delibererende klassenraad niet formeel gemotiveerd zou zijn;

Overwegende dat de verwerende partij verwijst naar de notulen van de klassenraad die bij de beslissing van 1 september 1992 werden gevoegd en waardoor “ruim voldaan” werd aan de formele motiveringsplicht;

Overwegende dat verzoeker in zijn memorie van wederantwoord betwist dat de notulen waarnaar verweerder verwijst bij de beslissing van de klassenraad van 1 september 1992 waren gevoegd; dat verzoeker er in zijn laatste memorie op wijst dat de vermelding van de verkregen punten niet kan volstaan als formele motivering aangezien naast het beoordelingscriterium dat punten minder dan 50 (op 100) onvoldoende zijn, het schoolreglement ook bepaalt dat de klassenraad rekening dient te houden met de gegevens over het gehele schooljaar; dat verzoeker stelt "dat indien de punten dan al voldoende formele motivering zouden uitmaken dan nog rekening dient te worden gehouden met alle punten" waarbij hij stelt dat een "horizontale analyse" van de uitslagen moet worden gemaakt waarbij rekening moet worden gehouden met de gegevens over het hele jaar en niet enkel met bepaalde eindproeven; dat volgens verzoeker met de term "alle gegevens" niet enkel de punten worden bedoeld maar “ook de niet-cijfermatige elementen die zich op het schoolrapport bevinden” zodat een formele motivering die zich beperkt tot de weergegeven punten niet zou volstaan;

Overwegende dat de verwerende partij in haar laatste memorie besluit dat de formele motivering in de vermelding van de examencijfers ligt besloten; dat zij ook nog verwijst naar de notulen en het proces-verbaal van de delibererende klassenraad;

Overwegende dat de formele motiveringsplicht opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen aan de administratieve overheden oplegt dat in de akte zelf uitdrukkelijk de overwegingen worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen; dat verzoeker terecht verwijst naar de “gegevens” waarmee de klassenraad rekening moest houden, maar aan dit begrip niet de juiste draagwijdte geeft, zoals gezien; dat aan verzoeker het rapport is meegedeeld met vermelding van de punten, commentaren en opmerkingen; dat verzoeker ook aantoonde kennis te hebben van het schoolreglement en derhalve van de beoordelingscriteria die worden gehanteerd; dat, met andere woorden, de gegevens waarvan zo-even is vastgesteld dat zij de bestreden beslissing uit materieel oogpunt kunnen dragen ook naar de vorm aan verzoeker tijdig ter kennis zijn gebracht, zodat verzoeker moet worden geacht een

voldoende kennis te hebben gekregen van de motieven van de bestreden beslissing van de delibererende klassenraad van 1 september 1992; dat overigens het overleg met de afgevaardigde van de inrichtende macht of de voorzitter van de delibererende klassenraad of zijn afgevaardigde, bedoeld in artikel 64 van het organisatiebesluit, er op is gericht om eventuele twijfel die nog zou bestaan op te helderen; dat verzoeker niet beweert dat hem tijdens dat overleg door hem gevraagde informatie of uitleg zou zijn ontzegd;

Overwegende dat het middel niet gegrond is voor wat dit onderdeel, namelijk de beslissing van de delibererende klassenraad betreft;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de materiële motiveringsplicht geschonden acht, omdat uit geen enkel stuk zou blijken dat de bestreden beslissing van de delibererende klassenraad gemotiveerd is, “daargelaten nog of deze motivering voldoende en/of wettig is, en/of pedagogisch verantwoord”;

Overwegende dat verzoeker blijkens zijn uiteenzetting van dit middel veeleer een schending van de formele motiveringsplicht bedoelt; dat die grief bij het onderzoek van het tweede middel aan bod is gekomen; dat verzoeker, zo hij toch ook de materiële motiveringsplicht in dit eerste middel betrokken meent te zien, hieraan geen ruimere invulling geeft dan aan het eveneens reeds besproken derde middel; dat het eerste middel geen zelfstandige grief omvat die niet reeds beantwoord is bij het onderzoek van het tweede en het derde middel;

Overwegende dat uit het voorgaande volgt, dat geen van de middelen waarin verzoeker een onwettigheid aanvoert tegen de beslissing van de delibererende klassenraad, gegrond is;

Over de beslissing van de lokale raad van 18 september 1992.

Overwegende dat verzoeker in een vierde middel de schending van artikel 16 van het algemeen model van schoolreglement van de Argo aanvoert, omdat de lokale raad zich steunt op het advies van de beroepscommissie, “zonder weergave van de inhoud ervan”, en terwijl deze commissie op ongeldige wijze was samengesteld; dat verzoeker stelt dat geen personeelslid aangeduid door de centrale raad van de Argo of zijn afgevaardigde deel uitmaakte van de beroepscommissie, zoals het genoemde artikel wel vereist; dat verzoeker er aan toevoegt dat het

instellingshoofd van de betrokken school en de personeelsleden van de lokale schoolraad in dezelfde zaak rechter en partij zijn;

Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat het lid dat door de centrale raad dient te worden aangeduid nog niet kon worden aangeduid aangezien de centrale raad de daartoe strekkende regels nog niet had bepaald; dat zij er aan toevoegt dat de adjunct-administrateur-generaal van de Argo omwille van dit probleem in een schrijven van 10 september 1992 bepaald heeft dat de beroepscommissie bestaat uit het instellingshoofd en drie personeelsleden aangeduid door de lokale raad die evenwel geen deel uitmaken van het delibererend orgaan;

Overwegende dat uit het administratief dossier blijkt dat de inrichtende macht wel degelijk kennis had van de inhoud van het advies van de beroepscommissie bij het nemen van de derde bestreden beslissing; dat de vraag of verzoeker ook een “weergave van de inhoud ervan” moest krijgen hierna aan de orde komt bij het onderzoek van het tweede middel;

Overwegende dat elke inrichtende macht luidens artikel 67, eerste lid, van het organisatiebesluit de samenstelling en de procedure van de beroepscommissie bepaalt; dat de beroepscommissie luidens artikel 67, tweede lid, van het organisatiebesluit ten minste uit drie leden moet bestaan en dat, met uitzondering van de directeur, de leden van de delibererende klassenraad er geen deel van kunnen uitmaken; dat het schoolreglement hier op voortgaande bepaalt dat de beroepscommissie bestaat uit de directeur, drie personeelsleden die van de delibererende klassenraad geen deel uitmaken en die door de lokale schoolraad zijn aangewezen en een personeelslid aangewezen door de centrale raad; dat de beroepscommissie voorts krachtens het schoolreglement van de lokale raad geldig beraadslaagt wanneer ten minste drie leden aanwezig zijn;

Overwegende dat het advies van de beroepscommissie vaststelt dat op de vergadering van 17 september 1992 vier leden aanwezig zijn, “zijnde het instellingshoofd en drie personeelsleden die aangewezen werden door de Lokale Schoolraad [...] en die op 24 juni 1992 geen deel uitmaakten van de delibererende klasseraad van bovenvermeld leerjaar”, wat naar de termen van het organisatiebesluit en van het schoolreglement volstaat voor een onafhankelijk en kritisch onderzoek van de argumenten van de betrokkene; dat het advies voorts, aangezien

ten minste drie leden aanwezig zijn, met toepassing van het schoolreglement terecht vaststelt “dat de Beroepscommissie[...] uit voldoende personen bestaat om geldig te kunnen beraadslagen en advies uit te brengen”; dat het middel in die mate ongegrond is; dat het onontvankelijk is voor het overige; dat immers uit het administratief dossier blijkt, zoals de verwerende partij stelt, dat de centrale raad geen personeelslid heeft aangeduid omdat dit punt “niet operationeel [is] voor deze periode, gezien de Centrale Raad de regels nog niet heeft bepaald”; dat het organisatiebesluit de aanwezigheid van een door de centrale raad aangewezen lid voorschrijft noch verbiedt; dat het opnemen van een vertegenwoordiger van de centrale raad van de Argo in de beroepscommissie te situeren valt in de regeling van de verhoudingen tussen de betrokken school en het hiërarchisch gezag, maar niet in het bijzonder ingegeven is als een bijkomende waarborg ten behoeve van de leerling; dat de verwerende partij, die blijkbaar nog niet in staat was het bedoelde lid aan te duiden, voor een tijdelijke oplossing heeft gekozen die het mogelijk maakte om, zonder de minimale regels voorgeschreven door het organisatiebesluit te schenden, de beroepscommissie operationeel te maken; dat verzoeker, die er geen belang bij had dat de beroepscommissie geen of laattijdig een advies zou uitbrengen, niet aantoonde welk nadeel hij *in concreto* kan hebben geleden door het ontbreken van de ene vertegenwoordiger van de centrale raad;

Overwegende dat verzoeker in zijn eerste middel de materiële motiveringsplicht ook geschonden acht omdat uit geen enkel stuk blijkt dat de bestreden beslissing van de lokale raad gemotiveerd is; dat hij in de memorie van wederantwoord herhaalt dat “er al helemaal geen motivering aangetoond” wordt van de beslissing van de lokale raad;

Overwegende dat verzoeker zijn toelichting van dit middel toespitst op de formele motiveringsplicht; dat dit in het licht van het hiernavolgend onderzoek van het tweede middel begrijpelijk is; dat de beslissing van de lokale raad van 18 september 1992 enkel is gemotiveerd door een verwijzing naar het hiervoor onder punt 7 van het feitenrelaas aangehaald advies van de beroepscommissie; dat de lokale raad derhalve geacht wordt zich voor zijn beslissing om de delibererende klassenraad niet meer samen te roepen de motieven van dit advies tot de zijne te hebben gemaakt; dat verzoeker in het administratief dossier kennis heeft kunnen nemen van het desbetreffend advies van de beroepscommissie; dat verzoeker dan nog op ontvankelijke wijze zijn grieven met betrekking tot dit advies kenbaar had kunnen maken, en in het bijzonder de beweerde schending van de materiële

motiveringsplicht nader had kunnen toelichten indien hij zich niet kon schikken in de hem alsdan bekend geworden motieven; dat hij echter zijn eerste middel niet nader heeft uitgewerkt; dat hij nalaat enige kritiek uit te oefenen op de materiële motieven in het advies van de beroepscommissie; dat het eerste middel geput uit de schending van de materiële motiveringsplicht met betrekking tot de beslissing van de lokale raad, zo het al ontvankelijk is, niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in het tweede middel de formele motiveringsplicht geschonden acht, doordat ook de eindbeslissing van de lokale raad niet formeel gemotiveerd zou zijn; dat volgens verzoeker de eindbeslissing van de lokale raad “als enig schijnmotief” een advies van de beroepscommissie van 17 september 1992 aanhaalt, terwijl hem zelfs niet eens kennis werd gegeven van de inhoud van dat advies;

Overwegende dat de beslissing van de lokale raad van 18 september 1992 inderdaad enkel is gemotiveerd door een verwijzing naar het advies van de beroepscommissie; dat dergelijke verwijzing en impliciete akkoordbevinding maar afdoende is uit het oogpunt van de plicht tot formele motivering als blijkt dat de inhoud van het stuk waarnaar wordt verwezen dan aan verzoeker ter kennis is gebracht; dat de verwerende partij evenwel op geen enkel ogenblik voorafgaand aan het inleiden van voorliggend beroep, aan verzoeker op enigerlei wijze de inhoud van het advies van de beroepscommissie ter kennis blijkt te hebben gebracht;

Overwegende echter, zoals hiervoor is uiteengezet, dat de inrichtende macht in artikel 69 van het organisatiebesluit wel de bevoegdheid krijgt om te beoordelen of er redenen zijn om de delibererende klassenraad opnieuw bijeen te roepen, doch zich niet mag bemoeien met de inhoud van de beslissing; dat voorts is vastgesteld dat verzoeker in geen enkel middel de onwettigheid heeft aangetoond van de beslissing van de delibererende klassenraad, en daarenboven niet heeft kunnen staven dat de beslissing van de inrichtende macht de materiële motiveringsplicht geschonden heeft; dat in die omstandigheden de loutere schending van de formele motiveringsplicht door de lokale raad niets zegt over de wettigheid van de beslissing van de klassenraad; dat bijgevolg dit onderdeel van het middel niet meer dienend is, aangezien verzoeker niet heeft kunnen aantonen - en ook niet evident is te zien - om welke reden hij van een nietigverklaring die enkel op grond van de formele motiveringsplicht wordt uitgesproken mag verhopan dat ze de inrichtende

macht er toe zou brengen om -behalve mee te delen hetgeen verzoeker reeds in het administratief dossier heeft kunnen vinden, te weten de inhoud van het advies van de beroepscommissie- alsnog te beslissen om de delibererende klassenraad weer samen te roepen;

Overwegende dat het niet te rechter tijd meedelen van de motieven van de beslissing van de lokale raad verzoeker wel op een verkeerd been kan hebben gezet om terdege te oordelen of het zin had zich tegen die handeling te verweren; dat dit verantwoordt dat de kosten ten laste van de verwerende partij worden gelegd,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijf februari 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.